

III.

B e t æ n k n i n g

over

den af Statsrevisionen til Rigsdagen afgivne Betænkning over Statsregnskabet for Finantsaaret 1872—73

med

F o r s l a g

til

Beslutning af Rigsdagen
i Henhold til Grundlovens § 50 med Hensyn til samme Statsregnskab.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 17de Januar 1876).

Statsrevisorernes foreliggende Betænkning over Regnskabet for 1872—73 har allerede i forrige Samling været underkastet Rigsdagens Behandling (Rigsdags-Tid. 1874—75. Landstinget: Udvalgsbetænkning i Tillæg B Sp. 15—32; 1ste Behandl. Sp. 195—239 og 240—279; 2den Behandl. Sp. 305—321, jfr. de imellem 1ste og 2den Behandl. ombest. „Bilag“ i Tillæg B Sp. 33—88. Folkethinget: Udvalgsbetænkning i Tillæg B Sp. 1323—1332; 1ste Behandl. Sp. 6327—6352; 2den Behandl. Sp. 6354. Tilbage til Landstinget: Udvalgets Erklæring i Tillæg B Sp. 1479—1480; eneste Behandl. Sp. 1599—1603). Landstinget, som behandlede Sagen først, vedtog en anden Affattelse af Statsrevisionens fjerde Indstillingspunkt. Folkethinget ændrede det fra Landstinget oversendte Forslag til Beslutning saaledes, at det ogsaa i dette Punkt blev enslydende med Statsrevisionens Indstilling. Paa Grund af Rigsdagsfamlingens Slutning Dagen efter, at Landstinget havde gjenindsat sin Affattelse, naaede Sagen ikke at komme til eneste Behandling. Folkethinget, hvor den saaledes foreligger til fornyet Overveielse.

Udvalgets Flertal (Bajer, Bojsen og S. Hansen) finder ingen Grund til at tilraade nogen Afvigelse fra det omstridte, af hele Statsrevisionen foreslaaede, fjerde Indstillingspunkt, som Folkethinget den 12te Mai 1875 vedtog med et Overtal af 21 Stemmer. Mindretallet (Larberg og Bærenghen) anbefaler at give Forslaget til Beslutning en saadan Affattelse, at det kommer til at stemme med Landstingets i forrige Samling vedtagne, hvorfor et dertil sigtende Endringsforslag stilles af Mindretallet.

Derimod finder Udvalgets ovennævnte Flertal Grund til at foreslaa en ændret Affattelse af den Form, hvori Rigsdagen tager Beslutning med Hensyn til det aarlige Statsregnskab. Da Landstinget nemlig ikke saaledes som Folkethinget ifølge Grundloven (§ 14 og 69) kan gjøre Ansvar gjældende imod Ministrene for deres Embedsførelse, foreslaar man at ombytte det i en længere Aarvække brugte Udtryk: at Rigsdagen frasiger eller fraskriver sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende, hvilket nærmest betegner Anklagemyndigheden, med Udtrykket „godkjender“, som med tilstrækkelig Frihed kan bruges af begge Thing. Udvalgets Mindretal foreslaar at beholde den hidtil brugte Affattelse af Indstillingen til Rigsdagen om Beslutning over det aarlige Statsregnskab; thi selv om den gjennem en lang Aarrække brugte Form maatte være mindre korrekt, hvad Udvalgets Mindretal ikke kan afgjøre, saa vil det formentlig være heldigt at overlade til Landstinget at tage Initiativet til en Forandring i den, især da Udvalgets Flertals Begrundelse af det af samme stillede Forslag ubelukkende hviler paa Landstingets formentlig grundlovmæssige Stilling til Sagen. Det stiller sig ogsaa tvivlsomt for Udvalgets Mindretal om den af Udvalgets Flertal foreslaaede Endring er saa fyldestgørende, at den kan anbefales.

I alt Overigt kan Udvalget indskrænke sig til at henvise til den af det forrige Folkethingets udvalg om samme Sag afgivne Betænkning.

I Henhold til Ovenstaende tillader Udvalget sig at fremsætte følgende: